



Arrest

nr. 252 194 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BAKI
Gallifortlei 70
2100 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 november 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar broer, D.M., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 16 november 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52. §4. 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. die op 02.11.2020 werd ingediend door 7

(...)

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg op 02.11.2020 voor de vierde keer gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, met name haar aangehaalde broer, zijnde D.M. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 2° moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel

Echter, de verwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon werd niet afdoende aangetoond. Immers, ter staving van de aangehaalde verwantschap werden, nét als bij de vorige aanvraag ingediend op 29.05.2020 (geweigerd op 16.09.2020) uittreksels van Marokkaanse geboorteakten voorgelegd, met name: -

'extrait d'acte de naissance' n° 594 dd. 03.11.2015 op naam van M.D. (...)

- 'extrait d'acte de naissance' n° 178 dd. 03.11.2015 op naam van N.D. (...)

Artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend, en dit zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht

Echter, gezien Marokko geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland (Parijs dd. 27.09.1956) of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd. 08.09.1976), moeten van de documenten die van de autoriteiten van Marokko uitgaan een letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel worden voorgelegd.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt een volledige kopie van de nodige geboorteakten te verkrijgen, kunnen de voorgelegde uittreksels niet worden aanvaard als afdoende bewijs van de aangehaalde verwantschap

Louter op basis van de voorgelegde documenten werd de aangehaalde bloed- of aanverwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon niet afdoende aangetoond

Bijgevolg kan betrokkene geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1,2° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten. Wettelijke basis.

artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstrekt. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan drie bevelen om het grondgebied te verlaten. De bijlage 20 van 18.07.2019 werd op 06.08.2019 aan betrokkene met een bevel om binnen 30 dagen het grondgebied te verlaten Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel en diende op 28.11.2019 een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, die op 27.03.2020 werd geweigerd, beslissing die op 31.03.2020 per aangetekend schrijven aan betrokkene werd verstuurd met een bevel om uiterlijk op 06.05.2020 het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf ook aan dit bevel geen gehoor. Een derde aanvraag gezinshereniging werd op 15.09.2020 negatief afgesloten met een bijlage 20 die op 16.09.2020 per aangetekend schrijven aan betrokkene werd verzonden met een bevel om uiterlijk op 22.10.2020 het grondgebied te verlaten Ook aan dit derde bevel gaf betrokkene geen gehoor. Betrokkene werd nochtans meermaals door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en veiwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 4 keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met haar aangehaalde broer. De eerste drie aanvragen, ingediend op 05.02.2019, 28.11.2019 en op 29.05.2020., werden geweigerd op 18.07.2019, 27.03.2020 en op 15.09.2020 Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten Betrokkene ging tegen geen enkele van deze beslissingen in beroep en diende op 02.11.2020 een vierde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 42, 47/1, 47/2, 47/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele motiveringsplicht conform artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de hoorplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

"8.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980. Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijfformules inhouden, dienen eveneens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St.,

nr. 77732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000). Dat verzoekster veel documenten heeft overgemaakt waaruit blijkt dat zij ten laste is en deel uitmaakt van het gezin van haar Nederlandse broer. Ook werd onder andere wel degelijk een eensluidend afschrift overgemaakt van de geboorteaktes ("volledige kopie geboorteakte"), zodat de motivering feitelijke grondslag mist. Niettegenstaande verzoekster dus wel degelijk een volledig afschrift van de geboorteakte heeft overgemaakt aan verwerende partij, valt hoegenaamd niet in te zien waarom er geen rekening worden gehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken met de uittreksels uit de geboorteakte. Ook uit de uittreksels blijkt dezelfde informatie, namelijk dat men broer en zus is doordat men dezelfde ouders heeft. Van verzoekster kan enkel vereist worden dat zij aantoont dat er een verwantschapsband aanwezig is, hetgeen zij ook heeft gedaan. Een dergelijk handelen door verweerder impliceert dan ook een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerder immers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot het weigeringsbesluit kwam. Dat de weigering van het verblijf niet afdoende werd gemotiveerd en dus een schending is van de formele alsook materiële motiveringsplicht. 8.2. Verzoekster heeft een verblijfsaanvraag ingediend op basis van artikel 47/1 e.v. van de Vreemdelingenwet. Volgens artikel 47/2 zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 Vreemdelingenwet. Zo bepaalt artikel 42 Vreemdelingenwet dat "Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier..." Artikel 52 Vreemdelingenbesluit van 08/10/1981 bepaalt: "Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. [...] Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter. Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag [...] g 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken : 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° de documenten waarmee op set dice wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, g 2 en g 4, of 41ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft over gemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. § 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister." Uit bovenstaande bepaling blijkt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de bestreden beslissing niet kon nemen na slechts 14 dagen. Men had verzoekster immers minstens drie maanden de tijd te geven om eventueel ontbrekende documenten voor te leggen, hetgeen men niet heeft gedaan. Bovendien moet er ook worden vastgesteld dat er bij een verwerping van de verwantschapsband een beslissing tot niet-inoverwegingname conform de bijlage 19quinquies moest worden genomen. Een schending van artikel 47/1 e.v. Vreemdelingenwet en artikel 52 Vreemdelingenbesluit staan dan ook vast. 8.3. Dat een dergelijk handelen ook een manifeste schending is van de zorgvuldigheidplicht die rust op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat men geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier. Verzoekster heeft wel degelijk een 'copie intégrale' van de geboorteakte overgemaakt. Dit is het document dat volgens de Dienst Vreemdelingenzaken nodig was om de verwantschap te bewijzen tussen broer en zus. Verzoekster is het niet eens met deze zienswijze, doch belangrijker is om vast te stellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal geen rekening heeft gehouden met de overgemaakte stukken, of overgemaakte stukken helemaal niet heeft bekeken. Dat verwerende partij ten onrecht geen rekening heeft gehouden met de documenten die werden afgegeven en volgens eigen zeggen niet zijn afgegeven. De bewering dat deze documenten niet zijn afgegeven is onjuist. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het dossier niet goed bestudeerd. Dat het bovendien ook onzorgvuldig is en

kennelijk onredelijk om van verzoekster een eensluidend afschrift te vereisen terwijl er geen enkele discussie is over de verwantschap nu de verwantschap ook af te leiden is uit een afschrift van de geboorteakte - en er zowel een afschrift als een eensluidend afschrift werden overgemaakt aan verwerende partij. 8.4. Dat de artikelen 47/1, 47/2 en 47/3 Vreemdelingenwet geschonden worden door verwerende partij door de verblijfsaanvraag van verzoekster te weigeren. Dat verzoekster conform artikel 47/3 bewezen heeft dat zij aan de gestelde voorwaarden heeft voldaan. Bijgevolg was verwerende partij dan ook niet gerechtigd om de aanvraag tot verblijf te weigeren. Voormelde bepalingen worden door verwerende partij veel te strikt toegepast. 8.5. Artikel 41 Handvest grondrechten Europese Unie luidt als volgt: '7. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld. 2. Dit recht behelst met name: het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden...' Dat het hoorrecht werd geïncorporeerd in het Handvest. Dat dit hoorrecht van zeer algemene aard is en in feite inhoudt dat een bestuur verplicht is om verzoekster te horen wanneer men van plan is een beslissing te nemen tegen haar. Het gaat hier om een algemeen beginsel van administratief recht. Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede van het hoorrecht verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen. Dat het niet naleven van deze verplichting kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuursde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. (RvV nr. 130.247 van 26 september 2014; RvV nr. 121.015 van 20 maart 2014, RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014, RvV nr. 198.594 van 5 september 2014, CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014). De bestreden beslissing past de Terugkeerrichtlijn toe. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die de wettelijke grondslag vormt voor de bestreden beslissing, zet inderdaad deze richtlijn om in Belgisch recht. In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu ook van toepassing. Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom deze of gene concrete maatregel wordt getroffen, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 88). Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht "in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden". De administratieve overheden van een lidstaat moeten hoorrecht voorzien telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99). Volgens de Raad van State veronderstelt een maatregel die de belangen van een persoon ernstig aantast of benadeelt, dat de betrokkene voorafgaandelijk gehoord wordt. In het arrest Boudjlida heeft het Hof van Justitie ook uitdrukkelijk gesteld dat een onwettig verblijvende derdelander het recht heeft om gehoord te worden vooraleer een EU-lidstaat een terugkeerbesluit aflevert (HvJ 11/12/14, Boudjlida, C-249/13). Uit rechtspraak volgt dat de overheid verplicht is vóór het nemen van de beslissing aan de betrokkene mee te delen op welke elementen de administratie haar besluit wil baseren (HvJ 18-12-2008, Sopropé, C-349/07; HvJ C-32/95, Commissie/Lisrestal; en Mediocurso/Commissie; RvS nr. 146.472, 23 juni 2005; RvS 126.220, 9 december 2003). Om op een nuttige wijze het hoorrecht te kunnen uitoefenen had verwerende partij dus vóór het nemen van de bestreden beslissing zijn ontwerp-beslissing met motivatie moeten overmaken, zodat verzoekster eventuele relevante informatie kan overmaken. De Verblijfswet specificeert echter niet hoe de hoorplicht concreet toegepast zal worden. Bij het nemen van bestreden beslissing is verzoekster niet gehoord. Indien verzoekster zou zijn gehoord had zij kunnen vertellen dat zij wel degelijk het gevraagde document (eensluidend afschrift geboorteakte) heeft overgemaakt en deel uitmaakt van het gezin van haar Nederlandse broer. Indien het hoorrecht gerespecteerd zou zijn geweest, had de aanvraag van verzoekster ten gronde beoordeeld geweest. Deze verklaringen hadden wel degelijk een invloed kunnen hebben op de bestreden beslissing. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het hoorrecht manifest heeft geschonden. 8.6. Door de bestreden beslissing wordt verder het recht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM). Artikel 8 EVRM: "7. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen ". De bestreden maatregel vormt een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoekster en haar recht op een familiaal en privéleven, en dient in overeenstemming te zijn met artikel 8 E.V.R.M. Het begrip familiaal en privéleven in artikel 8 EVRM sluit de relatie in van verzoekster met haar broer. Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoekster kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM. De bestreden beslissing schendt dan ook de formele en materiële motiveringsplicht, schendt het artikel 42, 47/1, artikel 47/2, artikel 47/3 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980, schendt het zorgvuldigheidsbeginsel, schendt het redelijkheidsbeginsel, en schendt het artikel 8 EVRM, artikel 52 Vreemdelingenbesluit en het hoorrecht. In toepassing van het middel is de bestreden beslissing dan ook nietig."*

3.2. De wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

3.3. Uit de voorliggende stukken blijkt dat de verzoekende partij op 2 november 2020 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar broer D.M., die de Nederlandse nationaliteit heeft overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1."

Artikel 58 van het Vreemdelingenbesluit, dat ressorteert onder hoofdstuk I/I van "Titel II. Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen" luidt als volgt:

"Met uitzondering van artikel 45, zijn de bepalingen van hoofdstuk I die betrekking hebben op de familieleden van een burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis van de wet, van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de wet. De Minister of zijn gemachtigde begunstigen echter hun binnenkomst en hun verblijf op het grondgebied van het Rijk, na een individueel en grondig onderzoek van hun aanvraag."

Artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit, dat ressorteert onder hoofdstuk I van "Titel II. Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen" luidt als volgt:

"De familieleden bedoeld in artikel 40 bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of bet partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd. Indien dat niet mogelijk is. kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met bet familielid en de burger van de Europese Unie waarbij bet familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren." (eigen onderlijning)

Artikel 30, §1 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht (hierna: het WIPR) luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.”

3.4. De verwerende partij meent dat *in casu* de verwantschapsband tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon niet afdoende is aangetoond daar de verzoekende partij ter staving van deze band uittreksels van Marokkaanse geboorteakten heeft voorgelegd en dat gezien Marokko geen ondertekenaar is van *“de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland (Parijs dd. 27.09.1956), of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd. 08.09.1976)”* documenten die van de autoriteiten van Marokko uitgaan een letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel moeten betreffen. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat het dient te gaan om een volledige kopie van de nodige geboorteakten.

Uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij de bewijzen van verwantschap, die bestaan uit uittreksels van de geboorteaktes (met apostille zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier), niet aanvaardt als afdoende bewijs daar het geen letterlijk afschrift betreft van het gelegaliseerd origineel, met andere woorden geen volledige kopie van de geboorteakte.

3.5. De verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat niet valt in te zien waarom er geen rekening wordt gehouden met de uittreksels uit de geboorteakte, dat ook uit de uittreksels dezelfde informatie blijkt, namelijk dat men broer en zus is doordat men dezelfde ouders heeft.

Immers bepaalt artikel 44, eerste lid van het Vreemdelingenbesluit dat een familielid dat geen burger van de Unie is, het bewijs moet overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap met de burger van de Unie die zij begeleidt of bij wie zij zich voegt. Uit artikel 44, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit blijkt dat het in eerste instantie dient te gaan om officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van het WIPR of overeenkomstig internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de voorgelegde geboorteaktes niet de nodige legalisatie zouden bevatten, noch dat de verwerende partij de authenticiteit van de voorgelegde uittreksels uit het geboorteregister betwist of de inhoud van deze akten in vraag stelt. Hierbij stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier overigens blijkt dat de voorgelegde uittreksels van de geboorteaktes vergezeld zijn van een apostille. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins waarom de voorgelegde uittreksels van de geboorteaktes niet volstaan in het licht van artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit *iuncto* artikel 30 van het WIPR.

3.6. De Raad wijst er voorts op dat het motiveren over het al dan niet bewijzen van een verwantschapsband door middel van officiële documenten overeenkomstig internationale overeenkomsten, geen afbreuk kan doen aan voormelde vaststelling, gelet op het gebruik van het woord ‘of’ en niet ‘en’ in artikel 44 van het Vreemdelingenbesluit. Aldus diende uit de bestreden beslissing wel degelijk te blijken, zelfs indien geen sprake is van officiële documenten overeenkomstig internationale verdragen, waarom de voorgelegde uittreksels van de geboorteaktes geen officiële documenten overeenkomstig artikel 30 van het WIPR zijn.

De verwijzing van de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing naar het feit dat Marokko geen ondertekenaar is van *“de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland (Parijs dd. 27.09.1956), of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd. 08.09.1976)”*, staat niet toe te begrijpen waarom de door de verzoekende partij voorgelegde uittreksels van de geboorteaktes (vergezeld van een apostille) niet volstaan om de verwantschapsband aan te tonen, conform artikel 44 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 30 van het WIPR.

In de bestreden beslissing wordt gesteld *“gezien Marokko geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het*

buitenland (Parijs dd. 27.09 1956), of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd 08.09.1976), [...] van de documenten die van de autoriteiten van Marokko uitgaan een letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel [moet] worden voorgelegd."

De verwerende partij laat evenwel na te duiden op basis van welke precieze reglementaire bepaling zij tot dit besluit meent te kunnen komen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het enkele feit dat Marokko geen partij is bij het Verdrag van Wenen van 8 september 1976 betreffende de afgifte van meertalige uittreksels uit akten van de burgerlijke stand (hierna: het Verdrag van Wenen van 8 september 1976) niet impliceert dat dat land geen uittreksels uit de Marokkaanse geboorteregisters zou kunnen afgeven. Voormeld verdrag voorziet in een akkoord tussen bepaalde landen om uittreksels uit het geboorte-, huwelijks en overlijdensregister volgens een duidelijk omschreven model op te stellen en bepaalt dat de meertalige uittreksels, die volgens het voorziene model zijn opgesteld, door de overeenkomstsluitende staten zonder legalisatie of apostille dienen te worden aanvaard. Dit verdrag laat de mogelijkheid voor andere landen om hun onderdanen in het bezit te stellen van uittreksels uit de registers die zij bijhouden onverlet. Het gegeven dat Marokko geen partij is bij het Verdrag van Wenen van 8 september 1976 houdt dan ook geenszins in dat gelegaliseerde uittreksels uit het Marokkaanse geboorteregister in België niet rechtsgeldig zouden kunnen worden aangewend door een Marokkaans staatsburger om de afstamming te bewijzen. De verwerende partij lijkt dit in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden trouwens te bevestigen aangezien zij erop wijst dat, overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, een buitenlandse authentieke akte in België moet worden erkend, zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens het WIPR toepasselijk recht.

Het feit dat de verzoekende partij geen letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel heeft voorgelegd en niet heeft aangetoond dat zij in de onmogelijkheid is om *"een volledige kopie van de nodige geboorteakten te verkrijgen"* laat dan ook niet toe te begrijpen waarom de aangebrachte uittreksels uit het geboorteregister niet volstaan om de afstammingsband die de verzoekende partij dient te bewijzen aan te tonen.

3.7. Gelet op voormelde vaststellingen kan de verwerende partij niet worden gevolgd waar zij in haar verweernota stelt dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent. Door het enkel herhalen van de motieven van de bestreden beslissing en te stellen dat er geen manifeste appreciatiefout is, weerlegt de verwerende partij voormelde vaststellingen niet.

3.8. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3.9. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vervat in dezelfde bijlage 20, niet rechtsgeldig werd genomen. De gemachtigde kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3.10. De bestreden akte dient bijgevolg in haar geheel te worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER